

Det var for hans overophidsede Sanser, som om den Dødes Skygge bevægede sig omkring i Rummet. Overalt dukkede hans nøgne Hoved frem af Halvmørket og saa hen paa ham med sit spotske Vemod. Og der, ved hans Side, laa hun, hans Morderske, der havde stjaalet sig til at smykke hans Kiste med Roser. Hvem kunde forstaa det? . . . Trygt som et Barn i sin Vugge sov hun med lange, regelmæssige Aandedrag. Mens hendes Mand omtumledes paa Havet, og før Liget af hendes Elsker var faldet sammen i Kisten, hyggede hun sig inde i en andens Favn. Og han — han selv — var hendes Medskyldige!

Han blev greben af en Væmmelse, en Rædsel, saa han ikke kunde blive liggende. Han maatte op. Han vilde bort.

I det samme vendte Fru Engelhardt sig tungt i Sengen, slog Armen over Hovedet og sagde halvsovende:

„Er du oppe?“

Han svarede ikke. Den blotte Lyd af hendes Stemme fik ham til at gyse. — Hun anstrengte sig for at aabne Øjnene men havde ikke Magt dertil. Med et mat Forsøg paa at smile sov hun atter ind.

Han gjorde sig i Hast færdig til at komme bort. Lydløst vilde han forsvinde uden Afsked. Nede hos Portneren vilde han skrive en Billet blot med det eneste forklarende Ord: Neergaard.

Men da han havde faaet Overtøjet paa og stod ved Fodenden af Sengene for at liste sig bort, blev hans Blik endnu engang hængende ved den halvnøgne Skikkelse, som laa der i en uskøn Stilling lige paa Ryggen med begge Hænder under Nakken og det ene Knæ løftet. De smalle Skulderstropper, der skulde holde Linne-